

[Aksel Larsen.]

Rigsdagen anser det ogsaa for nødvendigt, og hvis man skal regne efter Ordførernes Udtalelser, saa bliver Forslaget vedtaget. I andre Forhold er man ikke saa velvilligt indstillet. Naar det drejer sig om Forslag til at hjælpe de fattigste i Samfundet, Aldersrente- og Invaliderentyderne, de arbejdsløse, Fiskerne eller andre, saa ser man ganske anderledes nøje efter, hvor mange Penge der er i Pengepungen, saa forsikrer man, at man har ikke Pengene og ikke er i Stand til at fremskaffe dem, og derfor kan man desværre ikke gennemføre Forslag, der hjælper de fattigste. Rent bortset fra, hvor vigtigt eller ikke vigtigt man kan anse den foreliggende Lovgivning for at være, saa er dette Lovforslag et Bevis paa, at naar man anser det for nødvendigt, saa kan man ogsaa fremskaffe de Penge, der skal anvendes.

Jeg ønsker at fremhæve disse Synspunkter, og jeg synes, det dømmer Regeringspartierne temmelig haardt, at de har været saa karrige over for de fattige i Samfundet, ikke mindst over for de gamle og Invaliderentyderne, i denne Samling.

Finansministeren (V. Buhl): Jeg takker for den Tilslutning, der er givet til Lovforslaget.

Til den sidste ærede Taler skal jeg sige, at han behøver ikke at være bange for, at jeg her skulde gaa ind paa en Udredning af Forholdene vedrørende Danmarks Statsgæld, som jeg i og for sig ikke havde det mindste imod at fremlægge, for den vilde vise en særdeles tilfredsstillende Udvikling paa dette Omraade. Men hvis det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen trænger til i den kommende Tid at have nogle Oplysninger dér, saa kan han selv fremskaffe sig dem, de er let tilgængelige alle sammen, saa af den Grund behøver jeg i alt Fald ikke nu at komme ind paa dette Omraade.

Medens jeg er ved den sidste ærede Taler, vil jeg ogsaa gerne sige, at det er jo ikke rigtigt, at der ikke i denne Rigsdags-samling er stillet Beløb til Raadighed til Hjælp til de smaa i Samfundet. Det ærede Medlem vil jo kun behøve at sammenligne den Finanslov og Tillægsbevillingslov, der nu vil blive vedtaget, med den, der var i Fjor, og saa vil han se, at der er en betydelig Stigning ogsaa paa dette Omraade.

Til det ærede Medlem Hr. Brorsen skal jeg sige, at det er ganske givet, at man i det Omfang, det er muligt, naar man skal forfølge de Formaal, som Loven fastsætter, vil placere Købene i de Lande, der aftager

vor Eksport. Det er ganske givet — naturligvis vil man i høj Grad have sin Opmærksomhed henvendt herpaa, men paa den anden Side er det naturligvis ogsaa rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Korsgaard understregede, at Hovedformaalet med Loven er Beredskabsforsyninger. Imidlertid vil man i det Omfang, hvori det kan gøres, forlige disse to Synspunkter.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard mente, det var uheldigt, at man havde foretaget en Oplagring af Ammoniak. Man kan naturligvis altid diskutere, hvilke Forsyninger der skal tilvejebringes; men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at jeg anser det ingeniunde for sikkert — og det har man i Regeringen ikke gjort —, at man til enhver Tid vil kunne regne med Forsyninger af Kvælstofgødning fra Norge, som jo paa forskellig Maade er bundet i sine Dispositioner, og som ogsaa har sine handelspolitiske Formaal at forfølge og ogsaa vil have dem i en urolig Situation. Men naturligvis kan man altid diskutere disse Spørgsmaal, og med Hensyn til de nye Køb bliver der jo nu Lejlighed til at tale med Finansudvalgene derom.

Det ærede Medlem Hr. Rager spurgte om Vilkaarene for det nye Laan. Der er ikke forhandlet om Optagelsen af dette nye Laan endnu, men jeg haaber, at den samme Indstilling, som gav os det relativt billige Laan sidste Gang, ogsaa vil være til Stede, naar de nye Midler skal søges tilvejebragt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Den højtærede Finansminister vilde gøre gældende, at man ikke kunde være sikker paa, at Norge til sin Tid vilde kunne levere os Kvælstofgødning. I en Krigssituation kan man, selv om man ikke selv er med, naturligvis ikke være sikker paa nogen Ting, men det hører ligegodt til det, man maa antage, man kan faa. Jeg vilde i alt Fald tro, at der var flere andre Ting, hvor Usikkerhedsmomentet var langt større, og det er altsaa det, jeg har villet pege paa — men nu faar saa Tingene gaa deres Gang. I øvrigt vil jeg sige, at der er flere Ting, vi fra vor Side gerne vilde have Lejlighed til at spørge Ministeren om, for Sagen endeligt vedtages, og derfor vil jeg gerne have en — jeg vil endog sige — ganske overordentlig kort Udvalgsbehandling. Det henstiller jeg, at vi faar.